ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CLAUDE ORVAL

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΠΟΚΕΡ

Ὁ σσέριφφ (*) Τζιμ Στάρκ ἄνοιξε ὁρμητικὰ τὴν πόρτα τοῦ μπὰρ καὶ μπῆκε μέσα. Τίναξε τὸ χιόνι ἀπ' τὸ γοινένιο πανωφόρι του, ἔβγαλε τὰ γκοῦρδα γάντια του καὶ πλησίασε στὸν πάγκο, ὅπου ἄδειασε μονοροῦφι ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ. Ἔπειτα ἔριξε μιὰ ματιὰ γύρω του κ' ἐπιθεώρησε τὴν αἴθουσα. Μὴ βλέποντας ὅμως τίποτε ὕποπτο, πλησίασε ἥσυχος στὴ μέση τῆς αἰθούσης, ὅπου ἔκανε μιὰ θεόρατη θερμούστρα. Ἀπ' ἐκεῖ ὅμως ὁ σσέριφφ εἶδε μερικοὺς ὑπόπτους τύπους, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ συνοφρυωθῆ.

Ὡστόσο ἔκρυψε τὴ συγκινησί του καὶ μπῆκε στὴν διπλανὴ αἴθουσα, ὅπου ἕνας φωνόγραφος τραγουδοῦσε βραχνιασμένα διάφορα τραγούδια γιὰ τοὺς χορευτάς, οἱ ὁποῖοι μὲ τὶς βαρειὲς μπότες τους ἔκαναν νὰ τραντάζεται τὸ πάτωμα. Ὅταν τελείωσε κ' ἐκεῖ τὴν ἐπιθεώρησί του, ξαναγύρισε στὴν πρώτη αἴθουσα καὶ στάθηκε κοντάζοντας πότε τὶς ἐλαφρὲς γυναίκες, ποὺ μ' ὅλα τὰ φτειασίδια τους δὲν κατωρθώναν νὰ κρύψουν τὶς ρυτίδες τοῦ προσώπου των καὶ ποὺ γύριζαν ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, ἀπαντῶντας στὶς βωμολοχίες καὶ στὰ βρωμόλογα τῶν ἀνδρῶν μ' ἕνα στερεότυπο χαμόγελο καὶ πότε τοὺς τραχεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους, χρυσοθήρες, ἁπλοὺς ἐργάτες καὶ κακοποιούς, ποὺ εἶχαν πάει στὸ μπὰρ γιὰ νὰ ξεχάσουν μέσα στὸ ποτὸ καὶ τὸ κρασί, τὴν σκληρὴ δουλειά, τὶς ἀπογοητεύσεις των καὶ νὰ ἀνίξουν τὴν νοσταλγία τῆς μακρυνῆς πατρίδας των.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τρεῖς ἄνδρες ποὺ ἔπαιζαν χαρτιὰ εἶδαν τὸν Τζὶμ Στάρκ καὶ τὸν προσκάλεσαν κοντά τους. Ἦταν ἡ συνηθισμένη του παρέα. Ὁ σσέριφφ πλησίασε, ἔσφιξε θερμὰ τὰ χέρια τους καὶ κάθησε λέγοντας εὐθυμα :

— Ἐλᾶτε, θὰ παίξω κ' ἐγὼ τέταρτος στὸ πόκερ σας. Τὸν νοῦν σας ὅμως στὰ δολλάρια σας, γιατὶ καταλαβαίνω πὼς θ' χω διαβολεμένη τύχη ἀπόψε.

Καὶ ἄρχισε νὰ παίζη.

Ξαφνικά, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούσθηκαν ἀπ' ὅλα τὰ τραπέζια ἄγριες φωνές.

— Τὴν πόρτα ! Κλεῖσ' τὴν πόρτα !

Ἕνας κανονάρχος πελάτης εἶχε μπῆ μέσα στὸ μπὰρ καὶ, καθὼς κοντοστάθηκε μιὰ στιγμὴ, ξεχνῶντας νὰ κλείση τὴν πόρτα ὅλοι σχεδὸν ξεπάγιασαν.

Τότε αὐτὸς τῆς ἔδωσε μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ καὶ τὴν ἔκλεισε μὲ βρόντο. Ἔπειτα πλησίασε στὸν πάγκο καὶ διέταξε με φωνὴ βραχνή :

— Οὔσκυ !

Πέταξε ἕνα χαρτονόμισμα στὸν πάγκο, ἄρπαξε ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ σερβιτόρου καὶ γέμισε ἕνα ποτῆρι ποὺ τ' ἄδειασε μεμιᾶς. Ξαναγέμισε καὶ ξανάπιε πάλι μονοροῦφι. Φαινόταν ἀποκαμωμένος κ' ἕτοιμος νὰ σωριαστῆ καταγῆς. Γαντζώθηκε στὸ χάλκινο στήριγμα τοῦ μπὰρ καὶ ἄδειασε ἄλλα δυὸ ποτήρια οὐΐσκυ. Τότε μόνο συνῆλθε κάπως καὶ γιὰ πρώτη φορὰ κύτταξε γύρω του. Ἀμέσως τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸν Τζὶμ Στάρκ καὶ τὴν παρέα του καὶ ἔλαμψαν μὲ μιὰ παράξενη ἔκφρασι. Παραμέρισε βάναυσα μιὰ γυναίκα ποὺ τὸν εἶχε διπλαρώσει καὶ προχώρησε πρὸς τὰ μέσα καὶ πῆγε στὸ ταμεῖο. Ἐκεῖ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ δερμάτινη σακουλίτσα γεμάτη μὲ χρυσόσκονη καὶ τὴν πέταξε στὸν ταμία, ὁ ὁποῖος τὴν ζύγισε καὶ τοῦ μέτρησε ἕνα ἀντίστοιχο ποσὸν μὲ μάρκες. Ἐκεῖνος τὶς πῆρε καί, κρατῶντας τες στὶς χοῦφτες του, πλησίασε ἀπρόσκλητος στὸ τραπέζι τῆς συντροφιᾶς τοῦ Τζὶμ Στάρκ, καὶ παίρνοντας μιὰ καρέκλα ρώτησε :

— Μὲ θέλετε καὶ μένα γιὰ πέμπτον ;

Καὶ ἀράδιασε στὸ τραπέζι τὶς μάρκες του.

Κανεὶς δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Ἄλλως τε ὁ Τζὶμ Στάρκ, ὁ ὁποῖος εἶχε πραγματικὰ διαβολεμένη τύχη ἐκείνη τὴ βραδυά, εἶχε μαζέψει σ' ἕνα γῦρο ὅλα σχεδὸν τὰ λεφτὰ τῆς παρέας του. Τοῦ ἀπάντησαν λοιπὸν μ' ἕνα καταφατικὸ κοῦνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Τότε ὁ σσέριφφ τὸν κύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν. Θυμήθηκε πὼς κάπου εἶχε γνωρίσει τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Τοῦ κάκου ὅμως βασάνιζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ τὸν θυμηθῆ. Ἔξαφνα ὅμως τὰ μάτια του ἔπεσαν σὲ μιὰ καρτέλλα ποὺ ἦταν κρεμασμένη ἀκριβῶς ἀπέναντί του, στὸ μεσαῖο δοκάρι τοῦ τάβανιοῦ, ἡ ὁποία ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«1.000 δολλάρια ἀμοιβὴ σ' ὁποιον παραδώση ζωντανὸν ἢ νεκρὸν τὸν φυγόδικο Τζὰνς Μπάρνεττ».

Ἀπλα στὸ κείμενο αὐτὸ ἦταν μιὰ φωτογραφία τοῦ καταζητουμένου. Δὲν ἔμεινε κομμὰ ἀμφιβολία στὸν ἀστυνόμο. Ὁ ἄγνωστος συμπαίκτης του ἦταν ὁ καταζητούμενος φυγάδικος. Παρ' ὅλη τὴν πικνὴ κ' ἀχτένιστη γενειάδα του, ἡ ὁποία ἔκρυβε τὴν πραγματική του φυσιογνωμία, τὸν ἀνεγνώρισε.

Βλοσσυρὸς τότε καὶ μὲ ὕφος ἀποφασιστικὸ ὁ Τζὶμ Στάρκ σηκώθηκε καὶ μὲ τὸ χέρι στὸ περίστροφό του ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὴ ζώνη του, εἶπε :

— Μιὰ στιγμή, κύριοι !

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν τέτοιος, ὥστε κίνησε τὴν γενικὴ προσοχὴ καὶ πολλοὶ θαμῶνες ἀπ' τὰ ἄλλα τραπέζια σηκώθηκαν κ' ἐπλησίασαν.

Τότε ὁ Τζὶμ ἔσκυψε πρὸς τὸν ἄγνωστο καὶ τὸν ρώτησε :

— Δὲν μοῦ κάνεις τὴν χάρι νὰ μοῦ πῆς ποιός εἶσαι ;

Ἀμέσως μιὰ σιγὴ νεκρικὴ ἁπλώθηκε σ' ὅλη τὴν αἴθουσα. Ἔπειτα πολλοὶ ἄρχισαν νὰ σιγοψιθυρίζουν :

— Μὰ αὐτὸς εἶνε ὁ Τζὰνς Μπάρνεττ !... Πῶς διάβολο ἦρθε νὰ πέση μέσ' στὰ χέρια του !...

Ὁ σσέριφφ ἄκουσε τὰ ψιθυρίσματα αὐτά ! Ἄκουσε ὅμως καὶ κάτι ἄλλα ψιθυρίσματὰ ποὺ ἔλεγαν :

— Δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε νὰ τὸν πιάση ἐδῶ μέσα.

Καὶ οἱ δεύτεροι αὐτοὶ ψιθυρισμοὶ ἔκαναν τὸν Τζὶμ νὰ κοντοσταθῆ. Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἄνοιγε τὸ στόμα του γιὰ νὰ διαταξη τὸν φυγόδικο νὰ παραδοθῆ. Γύρισε καὶ κύτταξε προσεκτικὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν μαζευτῆ γύρω του καὶ ἀμέσως ἔννοιωσε τὶς ἐχθρικὲς διαθέσεις τους. Κατάλαβε πὼς ἦταν δύσκολο κ' ἐπικίνδυνο, ἂν ὄχι ἀδύνατο, νὰ συλλάβη ἐκεῖ μέσα τὸν φυγόδικο. Τότε ξανακάθισε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μουρμούρισε μ' ἕνα χαμόγελο βιασμένο.

— Κ' ἔπειτα, νὰ σοῦ πῶ ! Στὸ κάτω-κάτω δὲν ἔχει καὶ τόση σημασία. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξέρω τὸ ὄνομά σου γιὰ νὰ σοῦ κερδίσω τὰ λεφτά σου.

Καὶ ἄρχισε τὸ παιγνίδι. Μὲ τρία κόλπα ὁ σσέριφφ κέρδισε ὅλα τὰ λεφτὰ τοῦ νέου συμπαίκτου του. Τώρα ἦταν μάλιστα ἡ σειρὰ ἐκείνου νὰ μοιράση τὰ χαρτιά. Πῆρε τὴν τραπουλαν, ἀλλὰ πρωτοῦ μοιράση τὰ χαρτιά, σταμάτησε καὶ εἶπε :

— Στάσου, σσέριφφ. Πρὶν ἀνοιξῆς τὰ χαρτιά σου ἔχω νὰ σοῦ κάνω μιὰ πρότασι. Πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἔδειξες πὼς κατάλαβες ποιός εἶμαι. Τώρα σοῦ λέω κ' ἐγὼ πὼς εἶμαι πραγματικὰ ἐκεῖνος ποὺ φαντάσθηκες καὶ ποὺ καταζητεῖς τόσον καιρό. Μοῦ κέρδισες ὅλα τὰ λεφτά μου... Πάει καλά. Μοῦ μένει ὅμως ἡ ἐλευθερία μου, τὴν ὁποία μπορῶ νὰ ὑπερασπίσω καὶ νὰ βγῶ νικητής. Λοιπόν, ἐπειδὴ δὲν ἔχω ἄλλα λεφτά, σοῦ προτείνω νὰ παίξουμε τὴν ἐλευθερία μου. Ἂν κερδίσω, θὰ μοῦ δώσης πίσω τὰ λεφτά μου. Ἂν χάσω, θ' ἀπλώσω μόνος μου τὰ χέρια μου γιὰ νὰ μοῦ περάσης τὶς χειροπέδες σου καὶ θὰ σ' ἀκολουθήσω στὴ φυλακή !... Δέχεσαι ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ φυγοδίκου, καθὼς μιλοῦσε, ἦταν ἤρεμο, ἀλλὰ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπές. Τὸ ἕνα χέρι του τὸ εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ὁ Τζὶμ Στάρκ κατάλαβε πὼς τὸ ἀόρατο ἐκεῖνο χέρι κρατοῦσε ἕνα περίστροφο μὲ τὴν κάννη γυρισμένη κατεπάνω του κ' ἕτοιμη νὰ τοῦ στείλη μιὰ σφαῖρα.

— Λέχομαι, εἶπε ἀποφασιστικά.

Οἱ περίεργοι πλησίασαν πιὸ κοντὰ γύρω τους. Ὁ Μπάρνεττ μοίρασε τὰ χαρτιά καί, ὅταν τὰ κύτταξαν ὅλοι, ρώτησε :

— Πόσα φύλλα ;

— Σερβί, ἀπήντησε ὁ Τζίμ.

— Ἐγὼ παίρνω τρία.

— Φοῦλ τοῦ ἄσσου, εἶπε πάλι ὁ Τζὶμ καὶ ἀράδιασε στὸ τραπέζι τὰ χαρτιά του.

Ὁ Τζὰνς ἄπλωσε κ' αὐτὸς τὰ δικά του καὶ χωρὶς νὰ ζωγραφιστῆ στὸ πρόσωπό του ἡ παραμικρὴ συγκίνησι, εἶπε ἤρεμα στὸν ἀστυνόμο :

— Ἔχασα, σσέριφφ.

Ὁ Τζὶμ τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες καὶ βγῆκαν καὶ οἱ δυὸ ἔξω, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι παραμέριζαν μὲ πρόσωπα λυπημένα.

— Τὸ καϋμένο τὸ παιδί ! εἶπε κάποιος. Τραβᾶει κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν κρεμάλα.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας σιωπὴ ἀπλώθηκε. Ἔπειτα καθένα γύρισε στὸ τραπέζι του καὶ κανεὶς δὲν πρόσεξε ὅτι ἡ τολμὴς τοῦ κατνοῦ ποὺ ἀνέβαιναν πρὸς τὴν ὀροφὴ ἔπαιρναν τὸ σχῆμα τῆς θηλειᾶς μιᾶς κρεμάλας.

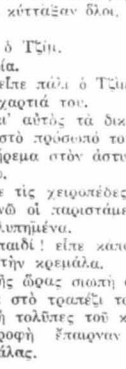

(*) Στὶς Δυτικὲς ἐπαρχίες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Ἀλάσκας ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐκλέγεται κάθε τέσσερα χρόνια καὶ λέγεται σσέριφφ.